

Underhållande för stunden.

PARISERLIV

VASAN

PREMIÄR

Operett i fem akter. Musik: Jacques Offenbach. Libretto: Meilhac och Halevy. Översättning & bearbetning: Sven-Hugo Persson. Scenografi & kostym: Mathias Clason. Ljusdesign: Lennart Persson. Regi och koreografi: Edmund Gleede. I rollerna: Metella: Marianne Eklöf, Baronessan: Katarina Nilsson, Gabrielle: Mia Persson, Pauline, m.fl.: Iwa Sörenson, Clara, m.fl.: Alexandra Orrgård Solén, Mme Full-Hysteri/Louise m.fl.: Carina Morling, Mme de Quimper-Caradecl Léonie m.fl.: Agneta Lundgren, Raoul de Gardefeu: Ulrik Quale, Bobinet: Jesper Taube, Baronen: Magnus Lindén, Brasilianaren/Frick/Prosper: Dan Ekborg, Urbain, m.fl.: Björn Blomquist, Tre herrar: Anders Andersson, Magnus Kyhle, Mikael Axelsson. Kungliga Hovkapellet. Dirigent: Peter Schmelzer.

Världsutställning i Paris. Bondfångare ur alla läger står beredda när hela världen kommer som turister till ljusens stad i en operetternas operett från 1866, förebild för både Läderlappen och Irma la Douce. Två unga lebemen slåss om en svensk baronessa, vars make söker kurtisanen som förljuvade ungdomens Parisbesök för hans bästa vän, och den omåttligt rike brasilianaren hamnar i handskförsäljerskans famn. Adelsmän blir betjänter och kammarjungfrur grevinnor i en samhällsomstörtande karneval. Alla vill förverkliga sina hetaste drömmar i fest, maskerad, backanal. Kulmen är en nostalgisk lovsång till den parisiska natten och gryningen efter utsävningarna. Vasan återtas av mästaren Offenbach med det bästa av vad man kallat "andra kejsardömet's rock n' roll", en virvel av spirituella rytmer och melodier.

NÄR OFFENBACHS "Pariserliv" nu spelas i Stockholm för första gången på 90 år, är det i en uppsättning kantad av regissörsproblem. Den tyske Offenbachspecialisten Edmund Gleede fick gå till förmån för dialogregin. Gleedes regikoncept sägs dock fortfarande ligga till grund för uppsättningen. Denna kompromiss har skapat en föreställning som fortfarande famlar efter en sammanhängande idé och som saknar den satir som slår en kil

MATHIAS CLASONS kostymer är en njutbar virtuos mix av efterkrigstidens parisiska haute couture och utklädningslådan på dagis. Men kostymerna präglas av milt vansinne redan från början, det är ingen större skillnad mellan tjänstefolkets fantasimunderingar och överklassens elegans. Också det bidrar till att nivån förblir densamma rakt igenom.

Ingen skugga ska dock falla över det genomgående starka sångarlag som Operan har mönstrat. De hugger in på musiken med uppenbar aptit och bjuder på rättfram underhållning i traditionell lustspelsstil med många blinkningar till publiken.

Laget har kryddats med Dan Ekborg i tre olika roller. Även om Ekborg inte når ut riktigt vokalt är han egentligen den ende som skruvar sina figurer bortom det uppenbara. Bara genom sitt sätt att stå kan han dominera en hel scen.

"PARISERLIV" HÅLLER som underhållning för stunden men tänk om ensemblen hade uppmontrats att flippa ur ännu mer. Kanske hade de hittat det som fick den polske dramatiker Witold Gombrowicz att i operettens "gudomliga idioti" och "celestas spattighet" se rudimentär och även om operettformen i sig är befolkad mer av typer än riktiga människor så krävs det ändå en särskiljande personlighet för varje roll. När den Offenbachska maskeraden på allvar sätter i gång på Vasans scen finns det nu därför inga verkliga karaktärer att förklä och inte heller några att slutligen demaskera.

Sara Norling